

Gedachten zijn rare dingen, denkt Oleander, ze brengen je naar plaatsen en momenten waar je op dat moment niet bent. En zo vaak ook op plekken in de tijd of plaatsen in je leven waar je liever niet kwam of wilde zijn. Woorden trouwens ook, denkt ze, maar die zijn minder dwingend, die kun je aftasten en bewonderen, als een kleinood in een laatje stoppen, en bewaren, misschien om later nog weer eens mooi mee voor de dag te komen. Zoals kleinood ja. Maar gedachten, die zijn dwingender en onontkoombaar vaak ook. Voor je het weet denk je een gedachte waar je angstig van wordt, met zinnen die beginnen als -stel nou dat-, of erger. Erger is dan weer zo'n woord waar een heleboel schuil achter gaat. Stel nou dat de tram niet komt, of erger, er helemaal geen trams rijden vandaag, of erger, het oorlog is, de oorlog is uitgebroken en ik er helemaal niks van weet, en ik hier op de tram sta te wachten terwijl ik zou moeten uitzoeken waar de dichtstbijzijnde schuilkelder is. Of erger, dat het al geen zin meer heeft, er een atoomwapen is gebruikt en ik al zoveel radioactieve straling heb opgevangen dat ik toch al ten dode ben opgeschreven. Of erger. Waar was ik. Even terugdenken. Via –erger- langs -stel nou dat- naar woorden die je op kunt bergen, naar gedachten als rare dingen, ja zo begon deze gedachte. En zo'n woord als eigenlijk. Nee wacht blijf even bij die gedachte. Parkeer die even. Eigenlijk. Goed zo. Ook dat is trouwens zo'n rare gedachte. Goed zo. Dat ik mezelf een schouderklopje geef. Alsof ik niet mezelf ben. Of twee zelden. Of misschien nog wel veel meer. Waarschijnlijk. Eigenlijk. Dat ik dus voortdurend ook in gesprek ben met mezelf, en die ander of anderen dus, en dat er dan op metaniveau, door mijzelf, besloten wordt dat de ander die ik ook zelf ben goed zijn best aan het doen is. Bravo, goed gedaan meisje. Dat is dus een andere stem, bedenk ik me nu, dat is eerder de stem van mijn vader. En dan ben ik ineens op de brug en maak ik een handstand, ik zie de wereld op zijn kop, en mijn vader, nou ja, die zie ik niet bewust maar ik weet dat hij daar staat, aan de zijkant van de turnhal. En ik hoor zijn stem ook natuurlijk. Gedachten hebben het best moeilijk want ze moeten zich ook steeds aanpassen aan wat er gebeurt of gebeurd is vooral. Ze moeten meebewegen, springend door tijd en ruimte, achter mij aan, mijn denkende ik en ikken. Dat is grappig, ik zie ze nu een wolk en een diertje rond mij heen bewegen, een lief klein diertje en gek genoeg een donker wolkje, niet heel groot, maar toch. Dat diertje zit met gespitste oortjes te luisteren en hipt dan met me mee, af en toe een paar hupjes voor me uit, maar nooit te ver anders raken we elkaar misschien wel kwijt. Wat zou er dan gebeuren, zou ik dan gedachteloos zijn. Of kunnen zijn. Zou dat een hogere vorm van zijn kunnen zijn, dat je het gedachtendiertje even weg kunt sturen, vooruit. Toe maar, ga maar, ik kom straks wel, laat mij maar even, ik wil graag even alleen zijn, zonder jou. Neem het niet te persoonlijk, je bent lief, tenminste tot nu toe wel, maar ik wil eens ervaren hoe het is als het stil is. Zou zijn. In mijn hoofd. In ons hoofd. En die wolk dan. Wie zegt dat? Wie vraagt dat? Ja die

wolk, is, ook al is hij klein, hij is wel donker, en ook aanwezig zeg je. Om je heen. Ja dat zei ik ja. Maar daarom hoeft je me er niet ook nog eens op te wijzen toch. We weten toch dat die er is. Ook altijd? Diertje waar ben je? Kom maar weer even hier, wat dichterbij, dat is toch wel fijn ook. Eigenlijk. Daar is ie weer, dat woord, eigenlijk. Ik ben er nog niet helemaal uit wat ik er van vind, eigenlijk. Ja dat is dus wat er fijn aan is, dat het een woord is wat ruimte geeft. Je hoeft er even niks van te vinden zolang je het eigenlijk niet weet. En tegelijkertijd is het echt een rotwoord. Waarom? Wie vraagt dat? Ja hallo je bent het zelf toch, je bent het allemaal zelf en dat je mijn vragen soms liever niet hoort daar kan ik ook niks aan doen. Hiphip, gezellig, alle gedachten zingen weer rond. Lief diertje. Maar 'eigenlijk' dus, 'eigenlijk' wordt misbruikt vind ik. Als excuus bijvoorbeeld. Dat je iets echt heel vervelend vindt van iemand, zeg maar gerust onaardig en dat je er dan 'eigenlijk' tussen fietst in de zin waarin je dat probeert tegen diegene te zeggen. En misschien is dat ook wel fijn, als die ander dan ook best begrijpt dat je het eigenlijk een kutstreek vindt, maar dat we dat natuurlijk niet zo ronduit tegen elkaar zeggen. Ok en hoe zit het dan eigenlijk met die wolk? Daar ben je er weer, ik was al even bang dat je je niet meer zou melden, dat zou pas vreemd zijn. Dat je verstoppertje aan het spelen was. Dat ik niet wist of je er nog wel of niet was. En daarmee nog aanweziger. Aanwezigerder. Ik weet het, ik weet het, ik heb je vraag niet beantwoord. De wolk. Het is er donker, in die kamer, en koud, ik ben halfnaakt en mijn blote voeten voelen de ruwhouten vloer, de vloer die ik niet goed kan zien, zo donker is het, als mijn ogen er aan wennen zie ik de contouren van een raam, maar dan alleen de sponningen, het raam, waar een raam zou kunnen zitten is een zwart kader. Ik doe mijn ogen dicht, dat is even donker maar dan heb ik het zelf meer in de hand, denk ik. Mijn benen beginnen te trillen, waar is het diertje, het wollige diertje, is die ook mee de kamer in gekomen? Of kan dat niet. Help me dan. Wat maakt dat het nu juist zo leeg is en stil in mijn hoofd? Zo donker. Ja een strand, dat helpt. Ik voel de wind een beetje met mijn haren spelen, de haren op mijn hoofd, de kleine haartjes op mijn armen, ik ruik zonnebrand, ik ruik het aansteken van een sigaret, de vloei, heet dat een vloei, ik ruik tabak en de geur van een ruwe handdoek, een blauwe handdoek met gerafelde randen, je bent nog in die kamer, ja dat weet ik maar dat helpt niet, wat is daar dan, dat weet ik niet, dat weet ik toch juist niet, ik heb het koud, mijn benen trillen, nog steeds, ja nog steeds en zelfs nog meer, mijn hele lijf begint mee te trillen, kun je lopen, dat weet ik niet, probeer eens een stap te zetten, in de goede richting, dat weet ik juist niet, wat bedoel je, wat de goede richting is, wie heeft me dat geleerd, of misschien wel afgeleerd? Ik voel een hand, een veilige zachte warme hand met knokige kootjes, het is oma, dat denk ik tenminste, dat doet er ook niet toe, het voelt als oma. Dat is veilig, ze neemt me mee, ik zie een kier, een deur op een kier, een lichtstreep van boven naar beneden als een draad, een zilverwitte draad, daarheen, daar moet ik heen, heel goed, dankjewel ja, ben jij er ook weer, zullen we samen naar het licht, ja dat is fijn, dat voelt nu al beter, samen is fijner dan alleen, ik was daar vooral heel alleen, waar was je nou, waar waren jullie nou, konden jullie daar niet komen, nee we konden daar niet bij je zijn, we moesten wachten, je hebt

ons laten wachten, wist ik maar dat ik dat deed, dan zou ik het kunnen proberen anders te doen, dat begrijp ik, dat begrijpen we allemaal. Kom laten we verder denken, waar stond je op te wachten. Op de tram.